

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző: Gy.

Cím: Budapest városi és állami építkezése

Forrás: Szózat

Bp

(Hely)

1925. 7. 21.

(Dát)

(Köt. v. fiz.)

(Oldal)

Osztályozás

Tárgy

725.091

Hely

Idő

"1925"

Személy

Budapest városi és állami építkezése

(A Szózat tudósítójától.) Egy délelőtt megjelent liberális krajcáros ujságból olvassuk, hogy „a kormány 75 milliárdot szán állami kislakásépítkezésre: s ezzel a kislakásépítési akcióval óhajtják megoldani a lakáshiányt”. Ha valaki ezt a cikket elolvassa, azt hiszi, hogy itt most jöttek arra a gondolatra, hogy a lakáshiányon segíteni is kellene végre. Miután ismerjük a zsidó sajtó lelkiismeretlen hírszolgálatát és megbízhatatlanságát, az orruk alá kell dörgölnünk, hogy milyen becsületes munkát végzett eddig az állami és külön a fővárosi lakásépítkezési akció. Amit a pöffeszkedő Bárczy-rezsimnek sohasem lehet megbocsájtani, hogy Budapest ma is annak a koldusa, hogy egész kerületeket romboltatott le és egy olyan színházat söpört el a Rákóczi út elejéről, amely Budapestnek egyik építészeti remeke volt. A költői szép Tabán szétduulásán még a külföldiek is megbotránkoztak annak idején.

A Bárczy-rezsimnek voltak azonban építkezései is. Például a századosúti munkáslakások. Hát ezen rajt van a zsidó gazdálkodás minden jellege. Erről az építkezésről lerí a liberális polgármester városboldogító ténykedése. Az Ehrlich-pléhkályhákat még csak ki tudták cserélni a lakók keservesen szerzett garasáikból. De sehogys tudjuk megérteni, hogy miképpen volt lehetséges az, hogy abban az olesó világban a liberális polgármester a munkásházak tetejét kátránypapírral fedette be és elnézte, hogy a szegény munkáscsaládok-

nak a nyakukba csurogjon az eső. Szinte hihetetlen, hogy az akkori költségvetésben a kátránypapír háztető szerepelt volna, mikor egy fedőpala ára nem haladta meg a tíz fillért sem. Így történhetett meg az, hogy a protekciós vállalkozók tákolmányai ma már mind düledeznek. A Mezőgazdasági Múzeum, a Fővárosi Múzeum kincseket érő gyűjteménye mind az időjárás martaléka lett a híres Bárczy-építkezések következtében.

A rezsim letűnt, de a szemét megmaradt. Ezt a szeméttel takarítja már évek óta a főváros. Igazán nem csoda, hogy Wolff belefáradt, hogy ezt az Augias istállóját kisöpörte.

De beszéljenek a számok. Az új tetőfedés, mely annak idején csak egy bagatell összegbe került volna, ma a fővárosnak egy és fél milliárdjába került, mert a szanalás ellenére nem tűrhette Wolff Károly, hogy a szegény munkások nyirkos lakásokban és lyukas tetejű házakban lakjanak. Ez az, amit nem akar a zsidó sajtó megírni, hogy a keresztény kurzus ezalatt a rövid idő alatt mennyi áldozatot hozott a munkás- és kislakásokért, mikor a Bárczy-rezsim papírházait teljesen ujjaépítette. Ma Bárczy papa rá sem ismerne a századosúti építkezésre s ha meglátja a bécsiúti, ciprusúti, ceglédiúti, kénutcai kislakásokat, el kell ismernie, hogy a keresztény kurzus építkezéseiben semmi panama nincsen. A mesterutcai, retékutcai építkezés, a városi munkáslakásépítkezések; a városmajori, Tisza Kálmántéri, városligeti, mind a keresztény rezsim becsületes munkája. Az állami építkezések közül csak a Ráday utcai, Hunyadi utcai, Munkácsy utcai és a tabáni Bárczy-romok helyén épült Attila körüti 2—3 szobás lakásokat említjük, melyek már-már készen állanak. A további hetvenötmilliárd koronás építkezések is folyamatban vannak. Az ilyen komoly építkezéseket nem lehet olyan könnyen felfujni, mint a krajcáros zsidó ujság gondolja. Ezeket az épületeket erősen, jól és becsületesen kell megépíteni, nem papírtetővel, hanem zsindegyel, nem rabitzból, de jó erős téglából, hadd lássák a zsidók, hogy milyen a keresztény munka. Wolff Károlynak ezt az érdemét hiába igyekszik kisebbiteni a zsidóság kifelé, mikor biztosan tudjuk, hogy befelé szájátva nézi ezt a gigászi munkát, amit a keresztény rezsim ilyen rövid idő alatt a romokból teremtetett.